

Η εορτή του Ιερομάρτυρος Φιλουμένου του Αγιοταφίτου στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Η μνήμη του αγίου Ιερομάρτυρος Φιλουμένου του Αγιοταφίτου εορτάσθηκε χθες από το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων στο Φρέαρ του Ιακώβ στη Νεάπολη της Σαμαρείας.

Το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων διά Συνοδικής πράξεως του έτους 2009, κατέταξε αυτόν εις το Αγιολόγιον.

Για την μνήμην του μαρτυρίου του Νεομάρτυρος τελέσθηκε θεία Λειτουργία στον μεγαλοπρεπή Ναό της Αγίας Φωτεινής της Σαμαρείτιδος, τον οποίον ανήγειρε επί του Φρέατος ο νυν ηγούμενος του προσκυνήματος Αρχιμανδρίτης Ιουστίνος.

Της θείας Λειτουργίας προεξήρξε ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αυτώ του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ

κ. Κυριακού, του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου, Αγιοταφитών Ιερομονάχων, ων πρώτος ο νυν Έξαρχος του Παναγίου Τάφου εν Αθήναις Αρχιμανδρίτης π. Ιερώνυμος, των Αρχιμανδριτών π. Μελετίου και π. Κυριακού εκ της Ιεράς Μονής Αββά Γερασίμου, Πρεσβυτέρων Αραβοφώνων και Ρωσοφώνων, του Αρχιδιακόνου π. Μάρκου και των Ιεροδιακόνων π. Συμεών και π. Δοσιθέου, βοηθούντος και συμπροσευχομένου του Τελετάρχου Αρχιμανδρίτου π. Βαρθολομαίου, ψάλλοντος του Ελληνορθοδόξου ιατρού κ. Γιακούμπ δεξιά ελληνιστί και της χορωδίας του Φρέατος του Ιακώβ αριστερά αραβιστί, τη συμμετοχή πιστών εκ των ομόρων περιοχών και εξ Ιεροσολύμων και εκ της Μονής του Αββά Γερασίμου του Ιορδανίτου.

Στο Κοινωνικό της θείας Λειτουργίας ο Μακαριώτατος κήρυξε τον θείο λόγο ελληνιστί και αραβιστί διά στόματος π. Ήσσα Μούσλεχ, έχοντα ως έπεται:

«Καί τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Λαοδικείᾳ ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ ἄμην, ὁ μάρτυς ὁ πιστός καί ἀληθινός, ἡ ἀρχή τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ», (Ἀποκ. 3,14), λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Ἀποκαλύψεως.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ Ἁγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ὡς ἄλλος Παῦλος «τά στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι αὐτῆς βαστάζει», (Πρβλ. Γαλ. 6,17), ἐορτάζει τήν σεπτὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φιλουμένου τοῦ Ἀγιοταφίτου ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ σεβασμῷ προσκυνήματι τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ, ἔνθα καί ὁ τόπος τοῦ διαλόγου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος γυναικὸς ἀφ' ἐνός· καί τοῦ μαρτυρίου (τοῦ Ἁγίου Φιλουμένου) ἀφ' ἑτέρου.

Ὁ Πατήρ ἡμῶν Φιλούμενος ὡς τίμιον μέλος τοῦ Τάγματος τῶν Σπουδαίων, τουτ' ἔστι τῆς Ἀγιοταφитικῆς Ἀδελφότητος καί γνήσιος ἱερεὺς τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, ἀλλά καί «ἄφωρισμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκ κοιλίας μητρός αὐτοῦ» (Πρβλ. Γαλ. 1,15) ἐβάσταζε τά στίγματα τοῦ Ἀγιοταφитισμοῦ, τά ὁποῖα στίγματα δέν εἶναι ἄλλα ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς διακονίας τῶν Παναγίων Σεβασμάτων, τῶν μαρτυρούντων τὸν ὑπὲρ ἡμῶν παθόντα, σταυρωθέντα καί ἀναστάντα Χριστόν, ὡς κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, παραγγέλλων ἡμῖν λέγων: «Εἰς τοῦτο γάρ ἐκλήθητε, ὅτι καί Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἵχνεσιν αὐτοῦ», (Α΄ Πέτρ. 2,21).

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ θεσπεσίου Πέτρου δηλοῦν ἐπακριβῆ μίμησιν ὅσον τό δυνατόν

εἰς τόν ἄνθρωπον πληρεστέραν. Κατά τόν Ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας τό «κατακολουθήσαντες τοῖς ἵχνεσιν αὐτοῦ», σημαίνει νά «ἔχωμεν ἐν ἑαυτοῖς τήν αὐτοῦ (τοῦ Χριστοῦ) νέκρωσιν, τούτέστιν ἀπρακτοῦσαν ἐν τῇ σαρκί τῆς ἀμαρτίας τήν δύναμιν». Τοῦτο ἐξ ἄλλου παραγγέλλει Αὐτός Οὗτος ὁ Κύριος λέγων: «ὅς οὐ λαμβάνει τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μοι ἄξιος» (Ματθ. 10,38) καί «ὅς γάρ ἂν θέλῃ τήν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι ἀπολέσει αὐτήν· ὅς δ' ἂν ἀπολέσῃ τήν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὕρήσει αὐτήν», (Ματθ. 16,25).

Οἱ τοῦ Κυρίου οὗτοι λόγοι, σημαίνουν ὅτι ὁ Χριστός ἔδωκεν ὡς ἀντάλλαγμα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς ὅλων τῶν ἀνθρώπων, τό τίμιον Αὐτοῦ αἷμα ἐν τῷ σταυρῷ γενόμενος οὕτω κατά τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Θεολόγον, «ὁ ἀμήν, ὁ μάρτυς ὁ πιστός καί ἀληθινός, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ», (Ἀποκ. 3,11). Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ Χριστός εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν πιστός καί ἀληθινός μάρτυς, ὁ ὁποῖος ἔδωκε τό αἷμα Του ὑπὲρ ἡμῶν. Ἄς ἀκούσωμεν ἐν προκειμένῳ καί τοῦ Ὠριγένητος ἐρμηνεύοντος: «Οὐκ ἔστι τι τῷ ἀνθρώπῳ, ὅπερ δούς ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς ἑαυτοῦ κεκρατημένης ὑπὸ τοῦ θανάτου λυτρῶσεται αὐτήν ἐκ χειρός αὐτοῦ. Ἄνθρωπος μέν οὖν οὐκ ἂν δώῃ τι ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, Θεός δέ τῆς πάντων ἡμῶν ψυχῆς ἀντάλλαγμα ἔδωκε τό τίμιον αἷμα τοῦ Ἰησοῦ». [Καί ἀπλούστερον, δέν ὑπάρχει κάτι τι εἰς τόν ἄνθρωπον, τό ὁποῖον δίδοντας ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς του, τῆς κρατουμένης ὑπὸ τοῦ θανάτου, πού θά λυτρώσῃ αὐτήν, ἀπό τὰ χέρια τοῦ θανάτου. Καί ὁ μέν ἄνθρωπος δέν δύναται νά δώσῃ κάτι ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς του, ὁ δέ Θεός ἔδωκε τό Τίμιον Αἷμα τοῦ Ἰησοῦ ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς πάντων ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων].

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καθίστανται σαφῆς ἡ βαθυτέρα σημασία ἀλλὰ καί τό οὐσιώδες περιεχόμενον τοῦ σωτηριώδους μαρτυρίου τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τοῦ πιστοῦ καί ἀληθινοῦ μάρτυρος.

Τίθεται δέ ἐνώπιον ἡμῶν τό εὐλογον ἐρώτημα: Διὰ τί ἡ Ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία τιμᾷ ἰδιαιτέρως σήμερον τήν μνήμην τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος αὐτῆς Φιλουμένου;

Διότι, ὁ Ἅγιος Φιλούμενος συγκαταλέγεται εἰς τό «νέφος», τούτέστιν τό πλῆθος τῶν μαρτύρων τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Τό «νέφος» (Ἑβρ. 12,1) «τῶν μαρτύρων τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων» (Πρβλ. Α' Πέτρ. 5,1), εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦντες τόν πιστόν καί ἀψευδῆ «Μάρτυρα» (Ἀποκ. 3,14) ἔδωσαν εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί εἰς τόν κόσμον τήν μαρτυρίαν τοῦ αἵματος αὐτῶν.

Αὕτῃ ἀκριβῶς ἡ μαρτυρία τοῦ αἵματος τοῦ Ἁγίου Πατρός ἡμῶν Φιλουμένου, δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν ὁμολογίαν αὐτοῦ ὅτι ὁ Χριστός εἶναι τό πλήρωμα τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου καί τῶν Προφητῶν, τούτέστιν «τό φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. 8,12),

«ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια», (Ἰωάν. 14,6).

Ὁ ἱερομάρτυς ἡμῶν Φιλούμενος, ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός, «τυπτόμενος καί ὑβριζόμενος οὐκ ἐξηρνήσατο τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ τό σωτήριον· οὐκ ἠττήθη λογισμῷ, ἀλλ' ἐγένετο ἐθελόθυτον θῦμα καί θυσία, καθαρὰ τε καί τελεία τῷ Δεσπότῃ καί Θεῷ αὐτοῦ, μιμούμενος τόν πιστόν μάρτυρα Χριστόν καί ἀκολουθῶν τά ἴχνη τοῦ μαρτυρίου τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός, τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς καί τῶν τέκνων αὐτῆς».

Ὦντως, ὁ Πατήρ ἡμῶν Φιλούμενος ὑπέστη τόν φρικτόν καί βάνανυσον αὐτοῦ θάνατον ἐντός τοῦ παρεκκλησίου, ἔνθα καί τό Φρέαρ τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, προσευχόμενος καί ψάλλων τόν Δαυϊτικόν λόγον: «Εἰς τόν αἰῶνα οὐ μὴ ἐπιλάθωμαι, (Κύριε) τῶν δικαιωμάτων σου, ὅτι ἐν αὐτοῖς ἔζησάς με. Σός εἰμι ἐγώ, σῶσον με, ὅτι τά δικαιώματά σου ἐξεζήτησα. Ἐμέ ὑπέμειναν ἁμαρτωλοὶ τοῦ ἀπολέσαι με· τά μαρτύριά σου συνῆκα», (Ψαλμ. 118, 93-94).

Ναί, οἱ ἁμαρτωλοὶ, τούτέστιν οἱ διὰ φόνου ἀποκτείναντες αὐτόν «ὑπέμειναν τοῦ ἀπολέσαι αὐτόν» μετὰ πελέκεως καί χειροβομβίδων. Ἐπίστευσαν δέ, ὅτι τοιοῦτοτρόπως προσφέρουν λατρείαν εἰς τόν Θεόν. «Ἄλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ», λέγει Κύριος, (Ἰωάν. 16,2). Οἱ ἀποκτείναντες δέ τόν Ἅγιον Φιλούμενον δέν κατενόησαν, ὅτι «εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καί ζῶν μεταξύ ἁμαρτωλῶν μετετέθη (Σοφ. Σολομ. 4,10) εἰς τήν ἄλλην ζωήν», τήν Ἐκκλησίαν, δηλονότι «πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων», (Ἑβρ. 12,23).

Κατά τόν ἱερόν Χρυσόστομον, «μαρτύρων γάρ θάνατος πιστῶν ἐστὶ παράκλησις, Ἐκκλησιῶν παρρησία, Χριστιανισμοῦ σύστασις (=ἐνότης), θανάτου κατάλυσις, ἀναστάσεως ἀπόδειξις, δαιμόνων γέλως, διαβόλου κατηγορία, φιλοσοφίας διδασκαλία ... καί πάντων τῶν ἀγαθῶν ρίζα». Ἰδοὺ λοιπόν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διὰ τί τιμῶμεν τήν μνήμην τῶν Ἀγίων μαρτύρων καί τοῦ συμμάρτυρος αὐτῶν Φιλουμένου.

Ἀξιοσημείωτον ὅτι «ἡμεῖς μάρτυρας οὐ προσκυνοῦμεν, ἀλλὰ τιμῶμεν, ὡς γνησίους προσκυνητάς Θεοῦ· σέβομεν ἀνθρώπους, θαυμάζομεν δέ τοὺς ἐν καιρῷ πειρασμῶν καλῶς σεβασθέντας Θεῷ», λέγει ὁ Ἀστέριος Ἀμασειάς. «Τοῦτον [Χριστόν] μέν γάρ υἱόν ὄντα τοῦ Θεοῦ προσκυνοῦμεν, τοὺς δέ μάρτυρας ὡς μαθητάς, καί μιμητάς τοῦ Κυρίου ἀγαπῶμεν ἀξίως, ἕνεκα εὐνοίας (ἀγάπης αὐτῶν) ἀνυπερβλήτου τῆς εἰς τόν ἴδιον βασιλέα καί διδάσκαλον», διδάσκει ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος Σμύρνης.

Τήν τιμὴν ταύτην ἀποδίδομεν καί ἡμεῖς σήμερον ἐν τῇ ἐπιτελέσει τῆς θείας εὐχαριστιακῆς Συνάξεως, εἰς τόν ἅγιον ἱερομάρτυρα Φιλούμενον τόν Ἀγιοταφίτην,

ὁ ὁποῖος «διὰ τῆς ὑπομονῆς καταγωνισάμενος τόν ἄδικον ἄρχοντα, τοῦτέστιν τόν διάβολον καί οὕτως τόν τῆς ἀφθαρσίας στέφανον ἀπολαβών σύν τοῖς ἀποστόλοις καί πᾶσι δικαίοις ἀγαλλιώμενος δοξάζει τόν Θεόν καί Πατέρα Παντοκράτορα καί εὐλογεῖ τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τόν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν καί Κυβερνήτην τῶν σωμάτων ἡμῶν καί Ποιμένα τῆς κατὰ τήν οἰκουμένην καθολικῆς Ἐκκλησίας».

Παρακαλέσωμεν τόν μάρτυρα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ Φιλούμενον, σύν ταῖς πρεσβείαις τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί Μητρός τοῦ Θεοῦ, ἱκετεύη τόν Θεόν τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης καί τῆς καταλλαγῆς ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν καί ἰδιαιτέρως ὑπέρ καταπαύσεως τοῦ πυρός τοῦ πολέμου τῆς δοκιμαζομένης περιοχῆς ἡμῶν. Ἀμήν. Ἔτη πολλά καί εἰρηνικά».

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει ἠκολούθησε ἡ λιτάνευσις τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ ἱερομάρτυρος Φιλουμένου, ἔπειτα ἐδόθη σύντομος δεξίσις ἀναπαυγῆς ἠκολούθησε δέ τράπεζα

